

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	4
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
Planschade	7
Natuurbescherming	8
Waterwet	12
Ambtenarenrecht	14
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	17
Bijstand	18
Sociale zekerheid overig	19
TOZO, NOW, TOFA	19
Bestuursrecht overig	19
Belastingdienst-Toeslagen	19
Wet openbaarheid van bestuur	20
Vreemdelingenrecht	20
Regulier	20
Vreemdelingenbewaring	21
Procesrecht	22

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 363

MK ABRS, 26-04-2022, 202103663/1/R1

minister van Infrastructuur en Waterstaat,
verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 1:3, 7:1 lid 1 aanhef en onder c en g, 10:25

Wet luchtvaart 8:49 lid 1, 8:64 lid 6

Regeling houdende regels voor burgerluchthavens

BESLUIT. Hoewel uit artikel 8.49, eerste lid, van de Wet luchtvaart in samenhang bezien met artikel 8.64, zesde lid, volgt dat een Verklaring Veilig Gebruik Luchtruim (hierna: VVGL) een vereiste is voor de inwerkingtreding van een luchthavenregeling, wordt geoordeeld dat met het afgeven van een VVGL geen sprake is van goedkeuring als bedoeld in artikel 10:25 van de Awb. Het voorgaande betekent i.c. dat het besluit, waarbij de aangevraagde VVGL is afgewezen, niet kan worden aangemerkt als een besluit als bedoeld in artikel 7:1, eerste lid, onder c, van de Awb. Verder wordt vastgesteld dat ook geen sprake is van een besluit als bedoeld in artikel 7:1, eerste lid, onder g, omdat artikel 8.49, eerste lid, van de Wet luchtvaart niet genoemd staat in de als bijlage 1 van de Awb opgenomen 'Regeling rechtstreeks beroep'. Gelet op artikel 7:1, eerste lid, aanhef, van de Awb moet tegen dit besluit, voordat beroep kan worden ingesteld tegen dat besluit, dan ook eerst bezwaar worden gemaakt.

Besluit waarbij de minister de door de provincie Noord-Brabant aangevraagde Verklaring Veilig Gebruik Luchtruim (hierna: VVGL) voor het zweefvliegcentrum Brabant heeft afgewezen. [...]

3. De minister heeft het bezwaar van Aeroclub Nistelrode op grond van artikel 6:15 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) aan de Afdeling doorgezonden, omdat het besluit van 19 april 2021 volgens hem moet worden aangemerkt als de weigering van goedkeuring, als bedoeld in artikel 10:25 van de Awb. Daartegen kan op grond van artikel 7:1, eerste lid onder c, van de Awb geen bezwaar worden gemaakt, maar moet direct beroep worden ingesteld.

3.1. In de memorie van toelichting bij artikel 8.49 van de Wet luchtvaart (Kamerstukken II, 2005-2006, 30452, nr. 3, blz. 81 en 82) staat: "[...]"

In de nota van toelichting bij de Regeling houdende regels voor burgerluchthavens (Stc. 2009, 16154, blz. 58) staat: "[...]"

3.2. Hoewel uit artikel 8.49, eerste lid, van de Wet luchtvaart in samenhang bezien met artikel 8.64, zesde lid, volgt dat een VVGL een vereiste is voor de inwerkingtreding van een luchthavenregeling, is naar het oordeel van de Afdeling met het afgeven van een VVGL geen sprake van goedkeuring als bedoeld in artikel 10:25 van de Awb. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat - zoals ook uit de memorie van toelichting bij artikel 8.49 van de Wet luchtvaart en de nota van toelichting bij de Regeling houdende regels voor burgerluchthavens volgt - bij het afgeven van een VVGL geen beoordeling plaatsvindt van de desbetreffende luchthavenregeling zelf, maar dat uitsluitend wordt beoordeeld wat de gevolgen hiervan zijn voor de veiligheid van het luchtruim. Als de minister van oordeel is dat het veilig gebruik van het luchtruim door het luchthavenluchtverkeer is gewaarborgd, dan wordt door hem een VVGL afgegeven. Overigens valt uit de memorie van toelichting bij artikel 8.49 van de Wet luchtvaart af te leiden dat ook de wetgever er vanuit is gegaan dat met het afgeven van een VVGL geen sprake is van goedkeuring als bedoeld in artikel 10:25 van de Awb, omdat daarin staat dat tegen een besluit waarbij een aangevraagde VVGL wordt afgewezen bezwaar kan worden gemaakt. Als met het afwijzen van een aangevraagde VVGL sprake zou zijn van een

weigering om goedkeuring te verlenen, dan kan daartegen op grond van artikel 7:1, eerste lid, onder c, van de Awb geen bezwaar worden gemaakt.

Het voorgaande betekent dat het besluit van 19 april 2021, waarbij de aangevraagde VVGL is afgewezen, niet kan worden aangemerkt als een besluit als bedoeld in artikel 7:1, eerste lid, onder c, van de Awb. De Afdeling stelt verder vast dat ook geen sprake is van een besluit als bedoeld in artikel 7:1, eerste lid, onder g, omdat artikel 8.49, eerste lid, van de Wet luchtvaart niet genoemd staat in de als bijlage 1 van de Awb opgenomen 'Regeling rechtstreeks beroep'. Gelet op artikel 7:1, eerste lid, aanhef, van de Awb moet tegen het besluit van 19 april 2021, voordat beroep kan worden ingesteld tegen dat besluit, dan ook eerst bezwaar worden gemaakt.

3.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraak van 18 februari 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BH3959](#)), moet een beroep tegen een besluit in een situatie waarin eerst bezwaar moet worden gemaakt, als het tot een uitspraak komt, niet-ontvankelijk worden verklaard. Dit betekent dat het beroep van Aeroclub Nistelrode niet-ontvankelijk is. De Afdeling zal het als beroep doorgezonden bezwaarschrift met toepassing van artikel 6:15 van de Awb aan de minister terugzenden ter verdere behandeling.

3.4. Ter voorlichting van partijen en onder verwijzing naar wat ter zitting is besproken wijst de Afdeling er nog op dat, nu met het afgeven van een VVGL geen sprake is van een goedkeuring als bedoeld in artikel 10:25 van de Awb, het karakter van het besluit er niet aan in de weg staat om voorschriften aan een VVGL te verbinden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1212](#)

JnB 2022, 364

Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 20-04-2022 (publ. 25-04-2022),

ZWO 22/470 en ZWO 22/471

Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak in besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden (Verdrag van Aarhus) 6, 9 lid 2

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2, 8:1

VOORBEREIDINGSPROCEDURE. OMGEVINGSVERGUNNING. VERDRAG VAN AARHUS. Het primaire besluit (omgevingsvergunning voor het bouwen van een distributiecentrum) valt niet onder de werkingssfeer van het Verdrag van Aarhus.

[ECLI:NL:RBOVE:2022:1076](#)

JnB 2022, 365

MK CBb, 20-04-2022 (publ. 22-04-2022), 20/783 e.v.

Algemene wet bestuursrecht 8:15

WRAKING. I.c. kan het standpunt van verzoeksters dat zij iedere rechter wraken die geen machtiging kan overleggen waaruit blijkt dat die rechter een mandaat heeft van de 'Volkenrust', niet anders worden opgevat dan dat zij bezwaren hebben tegen elke (wrakings)kamer van het CBb, in welke samenstelling dan ook, zeker in samenhang met de mededeling dat zij de rechtsmacht van het CBb niet wensen te erkennen (en kennelijk van geen enkele Nederlandse rechterlijke instantie). Een wrakingsverzoek dat neerkomt op een verzoek om wraking van alle rechters van het CBb, moet buiten behandeling worden gelaten. Verwijzing naar de uitspraak van het CBb van 12 april 2012, [ECLI:NL:CBB:2012:BW4809](#). Bij toewijzing van een dergelijk verzoek zou het verzoek om wraking van de behandelende rechters niet door het CBb behandeld kunnen worden en zou voorts van afdoening van de

aanhangige beroepen geen sprake meer kunnen zijn. Door op deze grond wrakingsverzoeken in te dienen, zonder op de persoon van de desbetreffende rechter betrekking hebbende feiten of omstandigheden naar voren te brengen, die blijk zouden kunnen geven van twijfel aan de onpartijdigheid van de behandelende rechter, maken verzoeksters evident misbruik van het wrakingsmiddel. Verzoeksters stellen immers een onredelijke eis, waar geen enkele rechter aan kan voldoen.

[ECLI:NL:CBB:2022:185](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2022, 366

MK CBB, 26-04-2022, 20/426 en 20/427

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 6

REDELIJKE TERMIJN. I.c. is sprake van twee zaken van één belanghebbende die betrekking hebben op hetzelfde onderwerp (een last onder bestuursdwang en een kostenbesluit voor de tenuitvoerlegging van die bestuursdwang). Deze zaken zijn in de bezwaarfase niet gezamenlijk behandeld. In de beroepsfase zijn zij wel gezamenlijk behandeld. In gevallen als deze wordt per fase van de procedure waarin sprake is geweest van gezamenlijke behandeling, voor die zaken gezamenlijk slechts eenmaal het tarief van € 500,- per half jaar gehanteerd. Nu de rechtsmiddelen waarmee de bezwaren zijn ingeleid niet tegelijkertijd zijn aangewend, dient ter bepaling van de mate van overschrijding van de redelijke termijn te worden gerekend vanaf het tijdstip van indiening van het eerst aangewende rechtsmiddel. Verwijzing naar het arrest van de HR van 19 februari 2016, [ECLI:NL:HR:2016:252](#) (onder 3.10.2).

[ECLI:NL:CBB:2022:187](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 367

Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 20-04-2022 (publ. 25-04-2022),

ZWO 22/470 en ZWO 22/471

Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak in besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden (Verdrag van Aarhus) 6, 9 lid 2

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2, 8:1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1, 2.12 lid 1 onder a onder 1°, 3.7, 3.10, 3.12

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. VERDRAG VAN AARHUS. Het primaire besluit (omgevingsvergunning voor het bouwen van een distributiecentrum) valt niet onder de werkingssfeer van het Verdrag van Aarhus.

[ECLI:NL:RBOVE:2022:1076](#)

JnB 2022, 368

MK ABRs, 26-04-2022, 202101500/1/R2

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Sint-Michielsgestel.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.10, 2.12

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.12, 6.17

Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 6.2.1

WABO. WRO. RELATIVITEITSVEREISTE. Het beschermingsbereik van artikel 6.17 van de Wro - net als het beschermingsbereik van artikel 6.13 van de Wro - strekt tot de belangen van appellanten die gronden in het exploitatiegebied in eigendom hebben waarop volgens het bestemmingsplan in artikel 6.2.1 van het Bro aangewezen bouwplannen zijn voorzien, waardoor zij ingevolge art. 6.17 van de Wro kunnen worden geconfronteerd met het verhaal van kosten verbonden aan de exploitatie van gronden in het exploitatiegebied uit hoofde van het exploitatieplan. I.c. wordt geoordeeld dat art. 6.17 van de Wro kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van [appellant sub 3].

[...] 2. [...] Het college heeft een omgevingsvergunning voor de activiteiten bouwen en afwijken van het bestemmingsplan verleend als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a en c, van de [...] (hierna: Wabo) gelezen in samenhang met artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°, van de Wabo, en artikel 4, onder negen, van bijlage II bij het [...] (hierna: Bor). De afwijking van het bestemmingsplan ziet op het buiten het bouwvlak toestaan van balkons en het toestaan van een hogere goothoogte. In het besluit van 28 januari 2020 zag deze afwijking ook op het in strijd met de ter plaatse geldende bestemming bouwen van een parkeergarage.

[...] Relativiteit

[...] 7.4. In artikel 6.17 van de Wro is geregeld dat het kostenverhaal wordt verzekerd door middel van het opnemen van een voorschrift in de verleende omgevingsvergunning, strekkende tot de verschuldigdheid van een exploitatiebijdrage, tenzij deze bijdrage anderszins is verzekerd. De Afdeling stelt vast dat het beschermingsbereik van artikel 6.17 van de Wro - net als het beschermingsbereik van artikel 6.13 van de Wro - strekt tot de belangen van appellanten die gronden in het exploitatiegebied in eigendom hebben waarop volgens het bestemmingsplan in artikel 6.2.1 van het Besluit ruimtelijke ordening (hierna: Bro) aangewezen bouwplannen zijn voorzien, waardoor zij ingevolge art. 6.17 van de Wro kunnen worden geconfronteerd met het verhaal van kosten verbonden aan de exploitatie van gronden in het exploitatiegebied uit hoofde van het exploitatieplan.

Uit de stukken en het verhandelde op de zitting is gebleken dat [appellant sub 3] geen gronden in het exploitatieplangebied in eigendom heeft waarop dergelijke bouwplannen zijn voorzien. [appellant sub 3] heeft dan ook niet rechtstreeks met het verhaal van kosten verbonden aan de exploitatie van gronden in het exploitatiegebied uit hoofde van het exploitatieplan te maken. Over het betoog van [appellant sub 3] dat hij wel met de gevolgen van een naar zijn oordeel niet toereikend kostenverhaal geconfronteerd zal worden, omdat daardoor een bekostiging ontbreekt voor de afronding van verschillende in het openbaar gebied voorziene voorzieningen, overweegt de Afdeling het volgende.

Zulke gevolgen zijn - nog afgezien van de vraag of daarvan sprake zal zijn hetgeen door het college uitdrukkelijk is ontkend - geen rechtstreekse gevolgen van het in dit geval eventueel niet plaatsvinden van een volledig publiekrechtelijk kostenverhaal in het verband van artikel 6.17, eerste lid, van de Wro.

Naar het oordeel van de Afdeling had de rechtbank daarom het besluit niet mogen vernietigen op deze grond, omdat deze regel kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van [appellant sub 3]. Het betoog in de hoger beroepen van het college en [bedrijf] slaagt dan ook.

7.5. Het hoger beroep van [bedrijf] en het college is gegrond. Gelet op deze conclusie zal de Afdeling de hoger beroepsgronden over het inhoudelijke oordeel van de rechtbank over artikel 6.17, eerste lid, van de Wro niet behandelen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1211](#)

JnB 2022, 369

Voorzieningenrechter ABRS, 26-04-2022, 202200146/1/R3 en 202200146/2/R3.

college van burgemeester en wethouders van Hof van Twente.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:42 lid 2

Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 1.2.1, 8.1.2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. TOEPASSELIJKE REGELING. I.c. moet het bouwplan wat betreft het parkeren worden getoetst aan de regels van het plan "Reparatieregeling I". Dat het plan ten onrechte niet elektronisch beschikbaar is gesteld, laat onverlet dat het plan in werking is getreden. De bekendmaking van het besluit tot vaststelling van het plan is van belang voor het in werking treden daarvan.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college [...] een omgevingsvergunning verleend voor het bouwen van een supermarkt [...].

[...] Parkeren

4. De vereniging en anderen betogen dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het beoogde aantal van 88 parkeerplaatsen voor de supermarkt onvoldoende is. Volgens hen moet in minimaal 125 parkeerplaatsen worden voorzien.

- toepasselijke regeling

[...] 5.2. De voorzieningenrechter ziet in wat de vereniging en anderen hebben aangevoerd geen aanleiding voor het oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het bouwplan wat betreft het parkeren moet worden getoetst aan de regels van het plan "Reparatieregeling I". Daartoe overweegt de voorzieningenrechter als volgt.

Niet in geschil is dat het besluit tot vaststelling van het plan is bekendgemaakt als bedoeld in artikel 3:42, tweede lid, van de Awb. De voorzieningenrechter stelt vast dat het plan in strijd met artikel 1.2.1 van het Besluit ruimtelijke ordening (hierna: Bro) niet elektronisch beschikbaar is gesteld op [ruimtelijkeplannen.nl](#). Dat in dit geval het overgangsrecht als bedoeld in artikel 8.1.2 van het Bro van toepassing is, zoals door de raad naar voren gebracht, maakt dit niet anders. Deze bepaling heeft namelijk geen betrekking op de verplichting die is neergelegd in artikel 1.2.1. De omstandigheid dat het plan ten onrechte niet elektronisch beschikbaar is gesteld, laat echter onverlet dat het plan in werking is getreden. De bekendmaking van het besluit tot vaststelling van het plan is namelijk van belang voor het in werking treden daarvan. Hiervan moet worden onderscheiden het elektronisch ter beschikking stellen van het vaststellingsbesluit en de hierbij behorende stukken als bedoeld in artikel 1.2.1, eerste en tweede lid, van het Bro (vergelijk de uitspraak van 26 augustus 2020,

[ECLI:NL:RVS:2020:2033](#), onder 6.1). Het "beschikbaar stellen" als bedoeld in deze bepaling is, anders gezegd, geen constitutief vereiste voor het in werking treden van het bestemmingsplan. Daarbij volgt de voorzieningenrechter de vereniging en anderen niet in hun betoog dat toetsen aan dit plan in dit geval leidt tot een rechtsonzekere situatie. Anders dan in de uitspraak waarnaar de vereniging en anderen verwijzen, bestaat in dit geval namelijk geen onduidelijkheid over de inhoud van het plan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1199](#)

JnB 2022, 370

MK ABRS, 26-04-2022, 202002130/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Maastricht

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 8.2a

WABO. HANDHAVING. WET VERDUIDELIJKING VOORSCHRIFTEN WOONBOTEN. De Afdeling leidt uit de memorie van toelichting bij de Wet verduidelijking voorschriften woonboten (Wvww) af dat de wetgever met de categorie andere drijvende objecten die hoofdzakelijk voor verblijf worden gebruikt, niet mede de dekschuiten van [appellant E], [appellanten F] heeft beoogd. Gelet hierop is de Afdeling van oordeel dat het gegeven dat op de dekschuiten van [appellant E], [appellanten F] enkele verblijfsruimten en verschillende opbouwen met voorzieningen voor de woonfunctie zijn gerealiseerd, niet betekent dat de desbetreffende dekschuiten daarmee hoofdzakelijk een verblijfsfunctie hebben verkregen. Het college betoogt dan ook met juistheid dat de rechtbank in dit opzicht een te ruime uitleg aan de Wvww heeft gegeven.

[ECLI:NL:RVS:2022:1241](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 26-04-2022, 202101689/1/R1 ([ECLI:NL:RVS:2022:1243](#));
- MK ABRS, 26-04-2022, 202103479/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2022:1234](#));
- MK ABRS, 26-04-2022, 202005419/1/R3 e.v. ([ECLI:NL:RVS:2022:1238](#));
- MK Rechtbank Limburg, 25-01-2022 (publ. 27-04-2022), ROE 19/3449 en 19/3453 ([ECLI:NL:RBLIM:2022:2256](#); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Waterwet", JnB 2022, 375);
- Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 19-04-2022 (publ. 22-04-2022), AWB 22/367 ([ECLI:NL:RBOVE:2022:1079](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2022, 371

MK ABRS, 20-04-2022, 202003079/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Montfoort.

Wet ruimtelijke ordening (Wro)

PLANSCHADE. TIJDELIJK VOORDEEL. I.c. geeft het betoog van [appellant] geen aanleiding voor het maken van een uitzondering op de regel dat schade die voortvloeit uit het wegvallen

van tijdelijk voordeel redelijkerwijs voor rekening behoort te blijven van degene die schade lijdt.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college het verzoek van [appellante] om een tegemoetkoming in planschade afgewezen.

[...] 4.5. Bij de beoordeling van een aanspraak op een tegemoetkoming in planschade heeft als uitgangspunt te gelden dat een redelijk denkend en handelend koper de ten tijde van de aankoop van de onroerende zaak geldende bestaande planologische mogelijkheden betreft bij het overeenkomen van de koopprijs van de zaak. Een voor de eigenaar van de onroerende zaak gunstige aanpassing van het planologische regime die ongedaan wordt gemaakt nog voor de eigenaar van de zaak dit voordeel te gelde kan maken, levert geen aanspraak op een tegemoetkoming in planschade op. Als voor het komen te vervallen van tijdelijk voordeel een tegemoetkoming zou worden toegekend, zou de aanvrager een compensatie ontvangen voor voordeel dat hij ten tijde van de aankoop van de zaak niet had en daarom ook niet in de koopprijs heeft verdisconteerd. Zie de uitspraak van de Afdeling van 23 februari 2022

[\(ECLI:NL:RVS:2022:570\)](#).

4.6. Het betoog van [appellant] geeft geen aanleiding voor het maken van een uitzondering op de regel dat schade die voortvloeit uit het wegvallen van tijdelijk voordeel redelijkerwijs voor rekening behoort te blijven van degene die schade lijft. Indien, zoals [appellant] bij brief van 2 februari 2022 heeft gesteld, in het bestemmingsplan 2000 een fout is gemaakt, waardoor in dat bestemmingsplan een bestemmingsvlak voor een woonschepenligplaats met een lengte van 18 m is vastgelegd, neemt dit niet weg dat niet in geschil is dat de percelen ten tijde van de aankoop door [appellant] niet een bestemmingsvlak voor een woonschepenligplaats met een lengte van 26 m hadden. Van een redelijk denkend en handelend koper wordt verwacht dat hij de bestaande planologische mogelijkheden van de percelen betreft bij het overeenkomen van de koopprijs van de percelen.

4.7. In het geval van [appellant] betekent dit dat het college zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat slechts aanleiding kan bestaan voor het toekennen van een tegemoetkoming in schade die [appellant] heeft geleden als gevolg van het verlies van een bestemmingsvlak voor een woonschepenligplaats met een lengte van 18 m. Niet in geschil is dat de waarde van dit verlies niet opweegt tegen de waarde van de toekenning van een bouwkaavel voor een reguliere woning. Dit betekent dat het college de aanvraag om een tegemoetkoming alleen al hierom terecht heeft afgewezen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1148](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2022, 372

MK Rechtbank Noord-Holland, 22-04-2022, 20/6318

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland, verweerder.

Habitatrichtlijn 6

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8, 5.5a

Regeling natuurbescherming (Rnb) 2.2, 2.3, 2.4, 2.5

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. STIKSTOFREGISTRATIESYSTEEM.

Artikel 2.4, eerste lid en onder a, Rnb, waarin de snelheidsverlaging tot 100 km/uur als bronmaatregel is opgenomen, is in strijd met artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn.

[...] Bij op 14 oktober 2020 verzonden besluit (het bestreden besluit) heeft verweerder aan de vergunninghouder op haar verzoek op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wet natuurbescherming (Wnb) vergunning onder voorschriften verleend voor het bouwen en exploiteren van 163 woningen (Project Delversduin) aan de Herenweg, Delverspad en Graaf Dirksweg te Egmond aan den Hoef.

[...] 9.5.5 De snelheidsmaatregel is als generieke bronmaatregel voor het gehele land in de Rnb opgenomen. De stikstofdepositieruimte die de snelheidsverlaging in grote delen van het land genereert, wordt op basis van de Rnb in zijn totaliteit ingezet ten behoeve van woningbouw- en tracéprojecten door het hele land. De locatie van de vrijgekomen stikstofdepositieruimte heeft geen relatie met de locatie van het project ten behoeve waarvan de vrijgekomen ruimte wordt ingezet. Dit brengt met zich mee dat de maatregel tot verlaging van de maximumsnelheid op rijksnelwegen naar 100 km/uur als zodanig en ook overige (nog in te voeren) bronmaatregelen die op vergelijkbare generieke wijze in de Rnb worden opgenomen op zichzelf aan de eisen van artikel 6, derde lid, van de Habitat Richtlijn moeten voldoen. Op grond van dat artikel is vereist dat de zekerheid is verkregen dat een plan of project, zoals de snelheidsverlaging, de natuurlijke kenmerken van N2000-gebieden niet zal aantasten. Het is daarom ook niet toegestaan bronmaatregelen die zelf niet voldoen aan de Habitat Richtlijn binnen het ssrs in te zetten.

9.5.6 Artikel 2.4, eerste lid en onder a, Rnb, waarin de snelheidsverlaging tot 100 km/uur als bronmaatregel is opgenomen, is daarom in strijd met artikel 6, derde lid, van de Habitat Richtlijn. Uit de twee genoemde rapporten blijkt immers dat niet is uitgesloten dat door de snelheidsmaatregel de natuurlijke kenmerken van N2000-gebieden worden aangetast. De depositieruimte die door de snelheidsverlaging wordt gecreëerd is dan ook ten onrechte in het ssrs opgenomen. Artikel 2.4, eerste lid en onder a, Rnb moet wegens strijd met artikel 6, derde lid, van de Habitat Richtlijn onverbindend worden verklaard.

Dit betekent dat verweerder reeds hierom de depositieruimte die door de snelheidsverlaging is gecreëerd niet heeft mogen inzetten ter vermindering van het door het project veroorzaakte stikstofdepositie en reeds daarom niet heeft kunnen concluderen dat de zekerheid bestaat dat het woningbouwproject de natuurlijke kenmerken van het N2000-gebied NHDR niet zal aantasten. Dat is gelet op artikel 2.8, derde lid, Wnb wel vereist om vergunning op grond van artikel 2.7, tweede lid, Wnb te kunnen verlenen. [...]

[ECLI:NL:RBNHO:2022:3375](#)

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) ("Rechtbank vernietigt vergunning voor woningbouw in Egmond aan den Hoef wegens strijdige stikstofregels") uitgebracht.

JnB 2022, 373

MK Rechtbank Noord-Holland, 22-04-2022, 20/6203

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland, verweerder.

Habitatrichtlijn 6

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

Regeling ammoniak en veehouderij (Rav) 2

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. BEMESTEN, MESTOPSLAG EN BEWEIDEN. EMISSIEFACTOR RAV. Natuurvergunning uitbreiden en wijzigen melkrundveehouderij. Verweerder heeft i.c. zijn conclusie dat het project geen significante gevolgen voor een N2000-gebied heeft en de natuurlijke kenmerken van een N2000-gebied niet aantast, niet deugdelijk onderbouwd. Dat geldt ook voor zijn in het verweerschrift alsnog ingenomen standpunt dat het project niet leidt tot een toename van stikstofdepositie ten opzichte van de referentiesituatie en daarom niet vergunningplichtig is.

[...] 2.1 Vergunninghouder exploiteert een melkveehouderij op het perceel. In de omgeving van het perceel bevinden zich de Natura 2000 (N2000)-gebieden “Duinen en Lage Land Texel” en “Waddenzee”.

[...] 5.13 Tussen partijen is niet in geschil dat de emissies die optreden ten gevolge van het beweiden niet zijn betrokken bij de beoordeling. Volstaan is met meenemen van het positieve effect van beweiden op de stalemissie door een reductie op die stalemissie toe te passen van 5%, maar de emissie van het beweiden zelf en de mogelijke depositie van stikstof ten gevolge daarvan op N2000-gebieden is niet beoordeeld. Door het Adviescollege Stikstofproblematiek wordt in het rapport van 19 december 2019 over beweiden geconcludeerd “dat deze activiteit een positief effect heeft, zowel in de stal als in de wei. De ammoniakemissie bij beweiden van vee is de facto generiek lager dan bij niet-beweiden van vee. Voor beweiden geldt in alle gevallen dat de feitelijke situatie gunstiger is dan de vergunde situatie. De depositie van stal en bemesten gezamenlijk neemt af als beweiding plaatsvindt (in vergelijking met de situatie waarbij koeien op stal staan en de mest wordt uitgereden). Deze conclusie geldt zonder uitzondering, dus ook voor beweiding dichtbij Natura 2000-gebieden.” Anders dan verweerder aanneemt, volgt uit deze conclusie van het Adviescollege niet dat ten aanzien van de voorliggende vergunning zonder nadere beoordeling van de emissie door het beweiden kan worden geconcludeerd dat geen sprake zal zijn van toename van emissie en depositie door het beweiden. Aangenomen dat de emissie en depositie van stal en bemesten gezamenlijk afneemt als er wordt beweid, ziet de vergunning die ter beoordeling voorligt immers alleen op de stallen en het beweiden, en niet ook op het bemesten. Alleen al om die reden kan niet worden geconcludeerd dat significante gevolgen kunnen worden uitgesloten. Immers het positieve effect van beweiden op de emissie van het weiland in vergelijking met bemesten van het weiland anders dan door beweiden, wordt bij deze beoordeling niet betrokken. Dat brengt mee dat de rechtbank verweerder ook niet kan volgen in zijn standpunt dat het niet uitmaakt op welke afstand van de N2000-zone beweiding plaatsvindt. Bovendien zullen meer melkkoeien worden beweid dan in de referentiesituatie. Ook om die reden hadden de gevolgen van de toename van het beweiden per locatie van de te beweiden percelen bij de beoordeling moeten worden betrokken. Door dit niet te doen heeft verweerder het bestreden besluit onvoldoende zorgvuldig voorbereid en ondeugdelijk gemotiveerd.

[...] 7.5.4 Uit artikel 2.8, derde lid, van de Wnb volgt dat verweerder uitsluitend bevoegd is vergunning te verlenen op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb voor een project indien de zekerheid is verkregen dat het project de natuurlijke kenmerken van een N2000-gebied niet zal aantasten. Dit betekent – in dit geval – dat de zekerheid moet bestaan dat de ammoniakemissie van de vergunde stal met het stalsysteem BWL 2015.05.V1 met Rav-code A.1.28 niet meer bedraagt dan 6,0 kg per dierplaats per jaar, omdat (onder meer) met die emissiefactor is gerekend bij het bepalen van de stikstofdepositie die het project veroorzaakt. De uitkomst van (mede) die berekening is bepalend voor het antwoord op de vraag of de natuurlijke kenmerken van een N2000-gebied als gevolg van het project worden aangetast of niet.

Reeds uit het meetrapport blijkt echter dat de ammoniakemissie van een stal met het stalsysteem BWL 2015.05.V1 met Rav-code A.1.28 hoger kan zijn dan 6,0 kg per dierplaats per jaar, namelijk (gemiddeld) 6,49 kg per dierplaats per jaar. Mogelijk blijkt uit de overige drie meetrapporten dat dit gemiddelde op andere meetlocaties getal nog hoger ligt, maar verweerder heeft geen inzicht verschaft in de resultaten van die meetrapporten.

Bij de beoordeling van de aanvraag om een Wnb-vergunning heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank, gelet op het stringente toetsingskader van artikel 2.8, derde lid, van de Wnb, in dit geval niet zonder meer kunnen aansluiten bij de in Rav-code A.128 vermelde emissie van 6,0 kg per dierplaats per jaar. Verweerder moet namelijk om voornoemde zekerheid te kunnen verkrijgen, kunnen uitsluiten dat de in geding zijnde stal meer ammoniakemissie veroorzaakt dan de gemiddelde 6,0 kg per dierplaats per jaar. Vergunningverlening in het kader van de Wnb leent zich, anders dan milieuvergunningverlening in het kader van de Wav in beginsel niet voor het werken met gemiddelden en evenmin voor eindafronding van de emissiefactor op hele cijfers. De emissiefactoren die in de Rav zijn opgenomen kunnen in het kader van de Wnb als uitgangspunt gelden, maar daarvan moet omwille van het stringente toetsingskader zo nodig worden afgeweken. Verweerder heeft dit in het bestreden besluit niet onderkend door, hoewel uit in ieder geval het ingebrachte meetrapport blijkt dat de ammoniakemissie van de stal meer dan 6,0 kg per dierplaats per jaar kan bedragen, voor de stikstofdepositieberekeningen uit te gaan van de (gemiddelde) emissiefactor van 6,0 kg per dierplaats per jaar zoals opgenomen in de Rav.

[...] 9. Verweerder heeft gelet op het onder 5.13 en 7.5.4 overwogene zijn conclusie in het bestreden besluit dat het project geen significante gevolgen voor een N2000-gebied heeft en de natuurlijke kenmerken van een N2000-gebied niet aantast, niet deugdelijk onderbouwd. Dat geldt ook voor zijn in het verweerschrift alsnog ingenomen standpunt dat het project niet leidt tot een toename van stikstofdepositie ten opzichte van de referentiesituatie en daarom niet vergunningplichtig is.

10. Het beroep is gegrond. [...]

[ECLI:NL:RBNHO:2022:3384](#)

JnB 2022, 374

MK Rechtbank Noord-Holland, 26-04-2022, HAA 20/2118, 20/2174 en 20/2184

Gedeputeerde Staten van Noord-Holland, verweerder.

Habitatrichtlijn 6 lid 2

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

Beleidsregel intern en extern salderen Noord-Holland

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. Natuurvergunning Circuit Park Zandvoort blijft in stand.

[...] Bij besluit van [...] (het primaire besluit) heeft verweerder aan CPZ een vergunning verleend op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wet natuurbescherming (Wnb) voor het in gebruik hebben van Circuit Park Zandvoort (circuitterrein) alsmede voor het uitvoeren van werkzaamheden ten behoeve van een aantal wijzigingen op het circuitterrein.

[...] *Intern salderen*

12.3 De rechtbank stelt vast dat in de referentiesituatie het circuitterrein jaarrond mocht worden gebruikt voor diverse auto- en motorsportactiviteiten en andere (grootschalige) publieksevenementen, alsmede 12 UBO-dagen, waaronder de F1. Daarbij zijn geen beperkingen gesteld aan de exploitatie. Het laten verrijden van een F1 is dan ook onderdeel van de referentiesituatie. Dat er aanpassingen aan de baan nodig waren om te kunnen (blijven) voldoen aan

de geldende (veiligheids)eisen voor het houden van een F1 betekent naar het oordeel van de rechtbank niet dat ook het evenement F1 als zodanig als een wijziging van de bestaande activiteit moet worden aangemerkt. Dat sinds de verlening van de Wm-vergunning in 1997 geen F1 is verreden doet daaraan niet af.

12.4 Verweerder heeft terecht tot uitgangspunt genomen dat beoordeeld moet worden of de aangevraagde wijzigingen niet leiden tot een verhoging van de stikstofdepositie ten opzichte van de referentiesituatie. De referentiesituatie wordt ontleend aan de vergunde en niet aan de feitelijke situatie (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 27 januari 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:175](#), overweging 10). Als de wijziging niet leidt tot een toename van de stikstofdepositie ten opzichte van de referentiesituatie (= intern salderen) dan is uitgesloten dat die wijziging significante gevolgen heeft (zie onder meer eerdergenoemde uitspraak [RVS:2021:71](#)).

12.5 Omdat in de referentiesituatie onbeperkt gebruik van het circuitterrein toegestaan was, kunnen geen concrete emissies aan de in de referentiesituatie toegestane activiteiten worden verboden. Dit brengt met zich dat de stikstofemissie en -depositie te allen tijde minder zal zijn dan hetgeen op grond van de verleende vergunningen ten hoogste mogelijk is. Tot die conclusie komt ook de STAB (p. 40 en 42). In de vergunning is de stikstofemissie ten opzichte van de referentiesituatie beperkt door de beperking van het baangebruik met 28 dagen per jaar (vanaf 2021) en de beperking van de maximale jaarvracht tot 6.134 kg NOx /jr. Verweerder stelt dan ook terecht dat de wijziging van het project niet tot meer stikstofdepositie kan leiden dan het bestaande project. Daarmee is uitgesloten dat die wijziging significante gevolgen heeft en kon de vergunning worden verleend zonder passende beoordeling.

[...] *Voorschrift 5*

[...] 13.4 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder toereikend gemotiveerd dat het emissieplafond aan de hand van het logboek met de voorgeschreven registraties handhaafbaar is. Dat verweerder er, anders dan MOB graag zou zien, niet voor heeft gekozen om de met het baangebruik samenhangende emissies (nader) te differentiëren naar de verschillende categorieën raceauto's doet aan de handhaafbaarheid van het emissieplafond, zoals dat in voorschrift 5 is neergelegd, niet af. Dat geldt ook voor de stelling van MOB dat niet duidelijk is wat een afname van de emissie van bezoekersverkeer voor gevolgen heeft voor de emissies van de andere genoemde bronnen. Uit het voorschrift volgt (niet meer dan) dat het totaal van de jaaremissies van de verschillende bronnen gemaximeerd is op 6.134 kg NOx/jr. Dat is wat verweerder moet handhaven.
[...]

[ECLI:NL:RBNHO:2022:3550](#)

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) ("Vergunning Circuit Park Zandvoort blijft in stand") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2022, 375

MK Rechtbank Limburg, 25-01-2022 (publ. 27-04-2022), ROE 19/3449 en 19/3453

college van gedeputeerde staten van de provincie Limburg.

Waterwet 2.1 lid 1 aanhef en onder b, 6.21

WATERWET. RELATIVITEITSVEREISTE. Uit de wetsgeschiedenis van de Waterwet (Kamerstukken II, 2006 – 2007, 30 818 nr. 3) leidt de rechtbank af dat artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Waterwet strekt tot bescherming van het natuur- en milieubelang in het desbetreffende watersysteem en geen betrekking heeft op de belangen van omliggende *percelen*. Geoordeeld wordt dat op zichzelf echter niet uitgesloten is dat ook de belangen van natuurlijke personen of rechtspersonen zodanig met dit natuur- en milieubelang verweven kunnen zijn dat zij hier in rechte een beroep op kunnen doen. Dat een dergelijke situatie zich i.c. ten aanzien van eisers (de natuurlijke personen) voordoet, is echter niet gebleken.

Besluit waarbij de Minister van Infrastructuur en Waterstaat (de minister) aan de derde-partij (vergunninghouder) een watervergunning verleend voor het brengen van stoffen in de Maas en het gebruikmaken van de Maas. [...]

Watervergunning

21. Eisers stellen zich op het standpunt dat uit een vergelijking van de lozingsnormen in een vergunning uit 2018 voor een vergelijkbare installatie met de normen uit de watervergunning blijkt dat veel strengere normen haalbaar en, gezien de schadelijkheid van de geloosde stoffen, ook nodig zijn. [...]

22. De rechtbank overweegt als volgt.

Relativiteit

22.1. De rechtbank ziet zich allereerst voor de vraag gesteld of het relativiteitsvereiste eraan in de weg staat dat de watervergunning wordt vernietigd op de door eisers aangevoerde gronden. Vaststaat dat de percelen van eisers (de natuurlijke personen) niet in de directe nabijheid van de lozingslocatie zijn gelegen maar zijn gesitueerd op een afstand van enkele honderden meters hier vandaan. In dit geval is een watervergunning verleend als bedoeld in artikel 6.2, eerste lid, onder a, van de Wtw. Een dergelijke vergunning wordt ingevolge artikel 6.21 van de Wtw geweigerd als verlening daarvan niet verenigbaar is met de doelstellingen die worden genoemd in artikel 2.1 van de Wtw of de belangen, bedoeld in artikel 6.11 van de Wtw. Tussen partijen is niet in geschil – en ook de rechtbank gaat daarvan uit – dat in dit geval het belang van bescherming en verbetering van de chemische en ecologische kwaliteit van watersystemen zoals genoemd in artikel 2.1, eerste lid, aanhef onder b, van de Wtw het meest zwaarwegende belang is waarmee de minister in zijn besluitvorming rekening heeft moeten houden en in mindere mate de vervulling van maatschappelijke functies door watersystemen (artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wtw). De vraag ligt voor of deze bepaling strekt ter bescherming van de belangen van eisers.

22.2. Uit de wetsgeschiedenis van de Wtw¹⁷ leidt de rechtbank af dat artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wtw strekt tot bescherming van het natuur- en milieubelang in het desbetreffende watersysteem en geen betrekking heeft op de belangen van omliggende *percelen*. Naar het oordeel van de rechtbank is op zichzelf echter niet uitgesloten dat ook de belangen van natuurlijke personen of rechtspersonen zodanig met dit natuur- en milieubelang verweven kunnen zijn dat zij hier in rechte een beroep op kunnen doen.

22.3. Dat een dergelijke situatie zich in dit geval ten aanzien van eisers (de natuurlijke personen) voordoet, is de rechtbank echter niet gebleken. Hiertoe overweegt de rechtbank als volgt. Ter zitting hebben eisers gesteld dat hun belangen gelegen zijn in de beregening van hun tuinen via het grondwater en dat zij een recreatief belang hebben bij een schone Maas. De rechtbank overweegt dat gesteld noch gebleken is dat eisers voor beregening (direct) gebruikmaken van het water van de Maas. Ook overigens is niet gebleken dat de belangen van eisers op enigerlei wijze zijn vervlochten

met het waterkwaliteitsbelang zoals dit wordt beschermd in artikel 2.1 van de Wtw. Derhalve doet zich de situatie voor dat de toepasselijke regels uit de Wtw kennelijk niet strekken tot bescherming van de belangen van de individuele eisers. Dat betekent dat artikel 8:69a van de Awb zich ertegen verzet dat het bestreden besluit door het beroep van deze eisers wordt vernietigd.

22.4. Zoals overwogen onder 14.5.3 komt de Stichting Dorpsraad Buggenum op voor het in stand houden en daar waar mogelijk bevorderen van een goede woon-, werk- en leefsituatie in de plaats [plaats 1] en het daarbij behorende buitengebied. Dit betekent dat de Stichting Dorpsraad Buggenum ook de belangen van een goede woon-, werk- en leefsituatie voor eigenaren van direct aan het lozingspunt aangelegen agrarische gronden en van recreanten behartigt. Naar het oordeel van de rechtbank zijn deze belangen zodanig met genoemd natuur- en milieubelang en met de vervulling van maatschappelijke functies verweven, dat niet gezegd kan worden dat de doelen van de Wtw kennelijk niet strekken tot bescherming van de belangen die de Stichting Dorpsraad Buggenum behartigt. Dit betekent dat artikel 8:69a van de Awb zich niet verzet tegen een inhoudelijke beoordeling van de beroepsgronden van de Stichting Dorpsraad Buggenum tegen de watervergunning. [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2022:2256](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2022, 376

MK CRvB, 14-04-2022 (publ. 21-04-2022), 21/1086 AW

minister van Justitie en Veiligheid.

Bezoldigingsbesluit Burgerlijke Rijksambtenaren (BBRA)

Algemeen Rijksambtenarenreglement (ARAR) 57

AMBTENARENRECHT. Op grond van de bijzondere omstandigheden van dit geval had de minister het verzoek van appellant tot bevordering naar de functie van [functie 2] in salarisschaal 8 in redelijkheid niet mogen afwijzen op de enige grond dat appellant niet beschikt over een hbo-diploma.

4.1. Het verzoek van appellant tot bevordering naar de functie van [functie 2] in de bijbehorende salarisschaal 8 is afgewezen op de grond dat appellant niet beschikt over een hbo-diploma, wat als eis is gesteld voor de functie van [functie 2] . [...]

4.2. Gelet op de bijzondere omstandigheden van het geval is de Raad van oordeel dat deze diploma-eis niet aan appellant tegengeworpen had mogen worden. Daartoe wordt het volgende overwogen. Appellant is gedurende bijna zes jaar, vanaf 1 januari 2004 tot aan zijn arbeidsongeschiktheid in 2010, werkzaam geweest in een vergelijkbare functie, namelijk de, evenals de functie van [functie 2] tot de functiegroep [functiegroep] behorende functie van senior groepsleider in salarisschaal 8. Appellant heeft destijds in het kader van zijn sollicitatie naar de functie van senior groepsleider een hbo-capaciteitentest met goed gevolg afgelegd. Een hbo-diploma was toen niet vereist. Appellant functioneerde in die functie op een hbo werk- en denkniveau en appellant had zonder het ongeval in 2010, dat geleid heeft tot zijn arbeidsongeschiktheid, zijn werkzaamheden op dit niveau onverminderd kunnen voortzetten.

Uit het functioneringsgesprek van 5 januari 2016, dat appellant gevoerd heeft met zijn (toenmalig) leidinggevende, en het voorstel van die leidinggevende om hem te bevorderen naar de functie van [functie 2] in salarisschaal 8, kan voorts worden afgeleid dat appellant niet alleen goed functioneerde in zijn huidige functie van [functie 3], maar gezien zijn ontwikkeling inmiddels ook weer functioneerde op zijn oude hbo werk- en denkniveau.

De Raad acht verder van belang dat in het gesprek van 8 januari 2013, dat heeft plaatsgevonden voorafgaand aan de herplaatsing van appellant naar [naam Centrum] in de functie van sociaal therapeutisch medewerker in salarisschaal 7, geen melding is gemaakt van een verplicht hbo-diploma dat aan een eventuele bevordering van appellant in de weg zou staan. Uit het gespreksverslag kan worden afgeleid dat de mogelijkheid tot bevordering wel is besproken met appellant, maar dat hij er toen niet op is gewezen dat voor een eventuele bevordering naar de functie van [functie 2] in salarisschaal 8 een hbo-diploma vereist was.

Tot slot neemt de Raad in aanmerking dat er bij [naam Centrum] ruimte was om af te wijken van de ingevoerde diploma-eis, aangezien uit de door de minister overgelegde stukken blijkt dat een medewerker in 2014, en dus ruim ná de invoering van de functiedifferentiatie, bij [naam Centrum] is aangesteld in de functie van [functie 2] met bijbehorende salarisschaal 8, terwijl deze medewerker niet beschikte over een hbo-diploma.

4.3. Op grond van de in 4.2 weergegeven bijzondere omstandigheden van dit geval had de minister het verzoek van appellant tot bevordering naar de functie van [functie 2] in salarisschaal 8 in redelijkheid niet mogen afwijzen op de enige grond dat appellant niet beschikt over een hbo-diploma.
[...]

[ECLI:NL:CRVB:2022:824](#)

JnB 2022, 377

CRvB, 31-03-2022 (publ. 26-04-2022), 20/2995 MAW, 20/2997 MAW, 20/2998 MAW

brigadecommandant Brigade Noord-Holland.

Algemeen militair ambtenarenreglement (AMAR) 87c

MILITAIR AMBTENARENRECHT. LANGER DUREND ZORGVERLOF. “TIJDELIJK” ERNSTIG HULPBEHOEVENDE. Chronische hulpbehoevendheid valt volgens de nota van toelichting, gezien de gekozen bewoordingen in artikel 87c van het AMAR, niet onder deze bepaling. Het betoog van appellant, dat de tijdelijkheid zou zien op hulp tot aan het achttiende levensjaar van zijn zoon, volgt de Raad daarom niet.

4.1. In geschil is of de brigadecommandant aan appellant, in plaats van onbetaald langdurend zorgverlof, betaald langdurend zorgverlof had moeten toekennen over de periode van 29 januari 2018 tot en met 14 december 2018 en over het gehele jaar 2019.

[...]

4.3.1. De tekst van artikel 87c van het AMAR spreekt van hulpverlening aan een tijdelijk ernstig hulpbehoevende. Partijen zijn verdeeld over de vraag wat onder ‘tijdelijk’ moet worden verstaan.

4.3.2. In de nota van toelichting (Stb. 2002, 453, pag. 34) bij artikel 87c van het AMAR, voor zover van belang, staat het volgende:

“Het langer durend zorgverlof is bedoeld voor die situaties waarin bij personen uit de kring voor wie het verlof mag worden opgenomen, als gevolg van ernstige fysieke of psychische beperkingen, behoefte bestaat aan langer durende hulp door de militair bij het dagelijks functioneren. Maatstaf in deze is dus niet de ernst van de ziekte of het ongeval, dat immers niet per definitie gepaard gaat met een gelijke ernstige hulpbehoevendheid, maar de mate van hulpbehoevendheid bij het dagelijks

functioneren in een bepaalde periode in verband met ernstige fysieke of psychische beperkingen. Uit de gekozen bewoordingen in artikel 87c, eerste lid, van het AMAR, kan voorts worden afgeleid dat het gaat om een tijdelijke voorziening. Dit betekent dat in geval van chronische hulpbehoevendheid een andere oplossing moet worden gezocht. Wel bestaat aanspraak op verlof wanneer sprake is van een tijdelijke extra hulpbehoevendheid van een chronisch zieke. Omdat met de centrales van overheidspersoneel is afgesproken dat herziening van het buitengewoon verlof in het kader van arbeid en zorg niet zal leiden tot negatieve wijzigingen van bestaande aanspraken, is afgezien van een maximering van de duur van het langer durend zorgverlof”.

4.3.3. In het geval van de zoon van appellant is sprake van een blijvende meervoudige verstandelijke beperking. Chronische hulpbehoevendheid valt volgens de toelichting, gezien de gekozen bewoordingen in artikel 87c van het AMAR, niet onder deze bepaling. Het betoog van appellant, dat de tijdelijkheid zou zien op hulp tot aan het achttiende levensjaar van zijn zoon, volgt de Raad daarom niet. Dat de duur van het langer durend zorgverlof niet gemaximeerd is, maakt dit niet anders. Zoals de nota van toelichting vermeldt is geen maximale duur opgenomen in verband met bestaande aanspraken. Daarvan is bij appellant geen sprake. Appellant heeft ter zitting bevestigd dat in de van belang zijnde periodes in 2018 en 2019 geen sprake was van tijdelijke extra hulpbehoevendheid van zijn zoon. De omstandigheid dat in de jaren 2017, 2020, 2021 en 2022 wel betaald langer durend zorgverlof aan appellant is toegekend, maakt op zichzelf, anders dan appellant betoogt, niet dat de uitleg die de brigadecommandant aan artikel 87c van het AMAR geeft onjuist is. Namens de brigadecommandant is ter zitting verklaard dat deze jaren ten onrechte zijn toegekend en is gedetailleerd uiteengezet hoe dat is gebeurd. De Raad kan deze toelichting volgen en volgt dus ook de uitleg die de brigadecommandant heeft gegeven aan artikel 87c van het AMAR. [...]

4.4.1. Het beroep op het vertrouwensbeginsel slaagt niet.

[ECLI:NL:CRVB:2022:869](#)

JnB 2022, 378

MK CRvB, 14-04-2022 (publ. 21-04-2022), 21/1489 AW

stichting.

PLICHTSVERZUIM. STRAFONTSLAG. EXAMENFRAUDE. De Raad overweegt dat op basis van de gedingstukken niet aannemelijk is geworden dat betrokkene de aan hem verweten gedraging heeft begaan. De stichting heeft niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet bevoegd was om het antwoord in het systeem van Facet goed te keuren. Ook heeft de stichting niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene verplicht was een toelichting te geven bij het goedkeuren van het antwoord omdat het antwoord niet bij de modelantwoorden in de correctievoorschriften stond of dat er een opdracht van de examensecretaris hiertoe lag. Dat het antwoord van de betreffende leerling zonder enige twijfel fout was, heeft de stichting evenmin aannemelijk gemaakt. De discussie tussen de directe collega en betrokkene en het overleg dat zij vervolgens hebben gezocht met andere collega's geeft er juist blijk van dat er twijfel was of de vraag op tweeërlei wijze uitgelegd kon worden. Verder is evenmin aannemelijk dat op het moment dat betrokkene op de computer in de lerarenkamer op de verzendknop in het systeem van Facet drukte de directe collega het niet eens was met het handelen van betrokkene. Dit blijkt ook niet uit het gespreksverslag met de directe collega. Meer lijkt het er op dat de directe collega achteraf is gaan twijfelen. Zij heeft haar twijfel ook niet zelf aangekaart, niet direct na het goedkeuren van het antwoord door betrokkene en ook

later niet. Het is de examensecretaris geweest die zich niet in de gang van zaken kon vinden en dit heeft aangekaart. De Raad deelt dan ook het oordeel van de rechtbank dat betrokkene zich niet schuldig heeft gemaakt aan plichtsverzuim. Voorts geen sprake van vertrouwensbreuk. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2022:825](#)

JnB 2022, 379

MK Rechtbank Gelderland, 20-04-2022 (publ. 21-04-2022), ARN 21/863

korpschef van politie, verweerder.

Politiewet 2012

Tijdelijke Regeling voor Vervroegde Uittreding sector politie (RVU-regeling)

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp)

Besluit bezoldiging politie (Bbp)

RVU-REGELING. "ZWARE JAREN". Anders dan de rechtbank Midden-Nederland in haar uitspraak van 16 november 2021, [ECLI:NL:RBMNE:2021:5834](#) en de rechtbank Zeeland-West-Brabant in haar uitspraken van 22 maart 2022, [ECLI:NL:RBZWB:2022:1444](#) en [ECLI:NL:RBZWB:2022:1449](#) is de rechtbank van oordeel dat eiser niet voldoet aan de voorwaarde dat hij ten minste 25 jaren aangesteld is geweest als ambtenaar voor de uitvoering van de politietaak.

[ECLI:NL:RBGEL:2022:1966](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 380

CRvB, 14-04-2022 (publ. 26-04-2022), 21/2581 WIA

Raad van bestuur van het Uww.

Wet WIA

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. WIA-UITKERING TERECHT GEWEIGERD. Het geschil spitst zich toe op de vraag of appellant de mogelijkheid moet hebben om na een epileptische aanval op de werkplek te slapen. In reactie op een vraag van de Raad of er een medische noodzaak is voor appellant om na een epileptische aanval te slapen, heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep te kennen gegeven dat het vanuit medisch oogpunt van belang is dat appellant na een aanval eerst rustig kan bijkomen en dat vervolgens met de vermoeidheid die zich dan voordoet rekening gehouden wordt. Dit kan vanuit het werk geregeld worden door van appellant gedurende de rest van de dag geen bijdrage meer te wensen ten aanzien van taken in het arbeidsproces. Appellant kan door derden naar huis worden gebracht dan wel worden opgehaald. Hij kan dan thuis in alle rust verder bijkomen en als hij nog de behoefte heeft, gaan slapen. Hiermee is afdoende toegelicht dat er geen medische noodzaak is voor appellant om direct na een epileptische aanval op de werkplek te slapen.

Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2022:855](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2022, 381

MK CRvB, 29-03-2022 (publ. 21-04-2022), 20/3186 PW

college van burgemeester en wethouders van Arnhem.

Participatiewet (PW) 18

Afstemmingsverordening gemeente Arnhem 2015 (Verordening) 12 lid 3

PARTICIPATIEWET. Anders dan appelland aanvoert, kunnen gedragingen voorafgaand aan de datum van melding wel degelijk aanleiding kunnen vormen om aan te nemen dat sprake is van tekortschietend besef. Artikel 12, derde lid, van de Verordening is als zodanig niet in strijd met de PW. Ook het feit dat in de Verordening niet is benoemd dat ‘onvoldoende besef’ kan blijken uit het door eigen toedoen niet behouden van algemeen geaccepteerde arbeid, betekent niet dat artikel 12, derde lid, van de Verordening onverbindend is. Het college heeft terecht geconcludeerd dat appelland een beroep op de bijstand heeft gedaan, terwijl hij de noodzaak hiertoe had kunnen vermijden. De rechtbank heeft dan ook op juiste gronden geoordeeld dat het college de gedraging van appelland terecht heeft gekwalificeerd als tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan. Het college was dan ook verplicht de bijstand van appelland bij wijze van maatregel te verlagen.

[ECLI:NL:CRVB:2022:819](#)

JnB 2022, 382

CRvB, 29-03-2022 (publ. 21-04-2022), 20/1255 PW, 20/1256 PW

college van burgemeester en wethouders van Kerkrade.

Participatiewet (PW)

PARTICIPATIEWET. Vaststaat dat appelland geen concrete gegevens heeft verstrekt over de wijze waarop hij in de periode die onmiddellijk voorafgaat aan 31 juli 2018 in zijn levensonderhoud heeft voorzien. Dat appelland er zelf om hem moverende redenen voor heeft gekozen om geen controleerbare gegevens te verstrekken van degenen van wie hij zegt dat die hem financieel hebben ondersteund, komt voor zijn rekening en risico.

Anders dan appelland stelt, hoefde hij geen volledige verantwoording af te leggen over zijn financiële situatie in het verleden. Hij kon volstaan met onderbouwde verklaringen van de personen bij wie hij volgens hem heeft verbleven en die hem financieel hebben geholpen om in zijn levensonderhoud te voorzien, dan wel met adresgegevens van die personen. Maar hij heeft geen enkele verklaring overgelegd ter bevestiging van zijn stellingen. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2022:820](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2022, 383

MK Rechtbank Limburg, 25-04-2022 (publ. 26-04-2022), ROE 20/3505

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Maastricht, verweerder.

Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU) 21, 49, 52

Participatiewet (PW) 11 lid 1

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo 1) 1

TOZO. WOONPLAATSVORWAARDE. Eisers wonen in België en hebben een bedrijf in Nederland. Verweerder heeft de aanvraag van eisers om algemene bijstandsuitkering op grond van de Tozo 1 afgewezen, omdat eisers niet in Nederland, maar in België woonachtig zijn tijdens de uitkeringsperiode. De rechtbank is van oordeel dat de woonplaatsvoorwaarde de vrijheid van vestiging belemmert. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd waarom deze belemmering valt te rechtvaardigen. Daarom moet in dit geval de woonplaatsvoorwaarde van artikel 1, eerste lid, van de Tozo in samenhang met artikel 11, eerste lid, van de PW, buiten toepassing worden gelaten wegens strijd met artikel 49 van het VWEU. De woonplaatsvoorwaarde kan ook niet worden gerechtvaardigd met toepassing van artikel 52 van het VWEU. Gegronde beroep.

[ECLI:NL:RBLIM:2022:3194](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2022, 384

MK ABRS, 26-04-2022, 202006547/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Besluit kinderopvangtoeslag 8a

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. KINDEROPVANGTOESLAG. EVENREDIGHEID. De staatsraad advocaat-generaal is in de conclusie van 16-02-2022 [ECLI:NL:RVS:2022:516](#) uitgebreid gemotiveerd ingegaan op de gronden die [appellante] in hoger beroep heeft aangevoerd. Hij komt tot de conclusie dat deze gronden niet slagen en geeft de Afdeling in overweging het hoger beroep ongegrond te verklaren. De Afdeling is het hiermee eens en volstaat met een verwijzing naar de conclusie die de Afdeling aan deze uitspraak hecht. De Afdeling sluit zich aan bij de suggestie van de staatsraad advocaat-generaal in zijn conclusie tot nuancering van haar vaste rechtspraak waarbij als uitgangspunt heeft te gelden dat bij een verzoek om herziening alleen de vraag aan de orde is of de toeslag op het juiste bedrag is vastgesteld (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 27 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2141](#)). De Afdeling is van oordeel dat, gelet op hetgeen daarover in de conclusie is opgenomen, ook in het geval van een verzoek om herziening van een definitieve

berekening aan een beoordeling van de evenredigheid van de terugvordering kan worden toegekomen. Met de staatsraad advocaat-generaal is de Afdeling echter van oordeel dat de terugvordering in het geval van [appellante] niet onevenredig is.

[ECLI:NL:RVS:2022:1225](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2022, 385

MK ABRS, 26-04-2022, 202103063/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Alphen aan den Rijn.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3 lid 5, 10 lid 2, aanhef en onder b en g

Wet open overheid (Woo) 10.1

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. WET OPEN OVERHEID. OVERGANGSRECHT.

Gedeeltelijke afwijzing Wob-verzoek. Toetsingskader nieuw te nemen besluit. Indien een besluit wordt genomen na 1 mei 2022 geldt het volgende. Op 1 mei 2022 treedt de Wet open overheid (hierna: Woo; Staatsblad 2021, 499), zoals gewijzigd bij de Wijzigingswet Woo (Staatsblad 2021, 500) in werking. Artikel 10.1 van de Woo bepaalt dat de Wet openbaarheid van bestuur wordt ingetrokken. Er is niet voorzien in overgangsrecht. Dat betekent dat de Woo onmiddellijke werking heeft en dat met ingang van 1 mei 2022 besluiten op vóór de inwerkingtreding van de Woo ingediende Wob-verzoeken met inachtneming van de bepalingen van de Woo moeten worden genomen. Dat geldt in principe ook voor besluiten op bezwaar of besluiten die worden genomen na een bestuurlijke of judiciële lus.

[ECLI:NL:RVS:2022:1223](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2022, 386

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 26-04-2022 (publ. 26-04-2022), AWB 21/2434

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 3:2, 3:9, 7:12

REGULIER. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich er onvoldoende van vergewist dat het BMA-advies en de aanvullingen daarop zorgvuldig tot stand zijn gekomen en inzichtelijk en concludent zijn. De omstandigheid dat in deze procedure het BMA vier keer is geraadpleegd, maakt nog niet dat sprake is van zorgvuldig tot stand gekomen adviezen.

7.10. De rechtbank stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat eiseres ernstige medische problemen heeft waarvoor in eerdere jaren verblijf aan haar is verleend. Verder komt uit het dossier, met name uit de brieven van de behandelaars van 20 juni 2020 en

12 oktober 2020, een beeld naar voren dat eiseres een kwetsbaar psychisch evenwicht heeft en daardoor beperkt zelfredzaam is. Zij kan niet voor zichzelf zorgen en heeft dagelijks ondersteuning nodig. Als zij geen hulp krijgt en niet voor haarzelf kan zorgen, dan verergeren haar medische klachten. Daarvoor is eiseres nu ook in behandeling bij het ACTteam. Ook hebben de behandelaars aan de hand van concrete voorbeelden beschreven wat er met eiseres gebeurt als zij in stressvolle situaties verkeert, namelijk dat eiseres meer cognitieve en emotionele verwarring vertoont en minder zelfcontrole en zelfbeschikking ervaart. Zij raakt in paniek en is ook niet meer aanspreekbaar. De rechtbank heeft zelf ter zitting geconstateerd dat zij bij de aanvang van de zitting met eiseres een gesprek kon voeren maar dat dit na een uur, aan het eind van de zitting, vrijwel niet meer mogelijk was. Dit heeft de gemachtigde van verweerder ook kunnen waarnemen. Verder hebben de behandelaars meermaals aangegeven dat eiseres langdurige en intensieve zorg nodig heeft en dat een CGT-behandeling in het verleden niet is geslaagd. Daarnaast hebben de behandelaars erop gewezen dat, ondanks een actieve behandeling middels schematherapie en individuele psychotherapie, sprake is van een achteruitgang in het psychiatrisch beeld en maatschappelijk functioneren van eiseres. Het BMA heeft de twee brieven van de behandelaars weliswaar bij de advisering betrokken, maar uit de (algemene) reacties van het BMA blijkt niet dat de uitgebreide concrete medische informatie van de behandelaars zijn gekoppeld aan de voorgeschreven alternatieve behandeling in Nigeria. Het BMA-advies en de daarop gedane aanvullingen zijn op dit punt daarom niet inzichtelijk en concludent. Het lag op de weg van verweerder om daar, in het kader van de vergewisplicht, nadere informatie over op te vragen bij het BMA. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich er onvoldoende van vergewist dat het BMA-advies en de aanvullingen daarop zorgvuldig tot stand zijn gekomen en inzichtelijk en concludent zijn. De omstandigheid dat in deze procedure het BMA vier keer is geraadpleegd, maakt nog niet dat sprake is van zorgvuldig tot stand gekomen adviezen. De beroepsgrond van eiseres slaagt.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:3854](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2022, 387

MK ABRs, 25-04-2022, 202107243/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 50

VREEMDELINGENBEWARING. De vermelding van de onjuiste functiebenaming vormt een gebrek in het voortraject. Een dergelijk gebrek maakt de bewaring echter pas onrechtmatig als de daarmee gediende belangen niet in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen. In dit geval is van zo'n situatie geen sprake.

1. Blijkens het daarvan opgemaakte proces-verbaal is de vreemdeling op 2 november 2021 staande- en opgehouden door een senior transportgeleider, tevens buitengewoon opsporingsambtenaar. De vraag is of laatstgenoemde hiertoe ingevolge artikel 50 van de Vw 2000 bevoegd was. [...]

2.2. De rechtbank heeft ten onrechte geen gevolgen verbonden aan de omstandigheid dat de functie van transportgeleider ten onrechte in het proces-verbaal is gebruikt, terwijl deze functiebenaming onder het BboDVO 2014 al was afgeschaft. [...]

2.3. De vermelding van de onjuiste functiebenaming vormt een gebrek in het voortraject. Een dergelijk gebrek maakt de bewaring echter pas onrechtmatig als de daarmee gediende belangen niet in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen. In dit geval is van zo'n situatie geen sprake omdat het gebrek van formele aard is en vijf zware en drie lichte gronden onbetwist ten grondslag liggen aan de maatregel van bewaring. Het betoog van de vreemdeling dat de Afdeling kleinere fouten in het verleden ook heeft afgestraft en dat hij in een azc verbleef vanwege de lopende beroepsprocedure van zijn asielaanvraag, maakt niet dat de belangenafweging in zijn voordeel uitvalt. Over de bevoegdheid van de betrokken ambtenaar tot staandehouding en ophouding bestaan in dit geval immers geen twijfels. De klacht is terecht voorgedragen, maar kan niet leiden tot vernietiging van de uitspraak van de rechtbank.

[ECLI:NL:RVS:2022:1195](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2022, 388

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 22-04-2022 (publ. 25-04-2022), NL21.11403

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Tijdelijke wet opschorting dwangsommen IND 1

PROCESRECHT. Dwangsom en beroep niet tijdig beslissen. Deze zaak gaat over de vraag of de afschaffing van de bestuurlijke dwangsomregeling in asielzaken, zoals dit is bewerkstelligd met de Tijdelijke wet opschorting dwangsommen IND (de Tijdelijke wet), in strijd is met het Unierechtelijke gelijkwaardigheidsbeginsel. De rechtbank oordeelt dat hiervan sprake is en dat artikel 1 van de Tijdelijke wet daarom onverbindend is voor zover de bestuurlijke dwangsomregeling daarbij is afgeschaft.

3. Eiser voert, kort gezegd, aan dat artikel 1 van de Tijdelijke wet, waarin is geregeld dat de dwangsomregeling uit de Awb niet van toepassing is op asielzaken, in strijd is met het Unierechtelijke gelijkwaardigheids- en doeltreffendheidsbeginsel en het in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest) neergelegde recht op een effectief rechtsmiddel. Daarnaast doet eiser een beroep op het gelijkheidsbeginsel. [...]

4. Zoals hiervoor overwogen, kent de Procedurerichtlijn geen specifieke bepalingen over de gevolgen van een overschrijding van de daarin opgenomen beslistermijnen. Het is in zo'n situatie aan de lidstaten om de gevolgen van een overschrijding van de termijn te bepalen, onder de voorwaarden dat die nationale regels niet ongunstiger zijn dan die welke voor soortgelijke gevallen gelden (gelijkwaardigheidsbeginsel). Met andere woorden: de nationaalrechtelijke procedureregels mogen voor rechten die hun oorsprong vinden in het Unierecht niet ongunstiger zijn dan voor rechten die hun oorsprong vinden in het nationale recht. Het gelijkwaardigheidsbeginsel is in essentie een non-discriminatiebeginsel. Verder geldt dat de toepasselijke nationaalrechtelijke procedureregels de uitoefening van de door het Unierecht verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk mogen maken (doeltreffendheidsbeginsel). Met andere woorden: als de procedureregels *niet* in strijd zijn met het gelijkwaardigheidsbeginsel, geldt als extra eis dat deze regels het mogelijk moeten maken de aan het Unierecht ontleende rechten uit te oefenen.

4.1. Voor de toetsing aan het gelijkwaardigheidsbeginsel moeten eerst de vergelijkbare procedures of beroepen worden geïdentificeerd en dient vervolgens te worden beoordeeld of de op het nationale recht gebaseerde beroepen gunstiger worden behandeld dan de beroepen die betrekking hebben op de bescherming van de rechten die particulieren aan het Unierecht ontleen. [...]

4.3. Naar het oordeel van de rechtbank komt voor de vergelijking tussen een asielaanvraag en een nationaalrechtelijke aanvraag voor een verblijfsvergunning in ieder geval in aanmerking een aanvraag op grond van artikel 14, derde lid, van de Vw 2000, gelezen in samenhang met artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder p, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000). Het gaat dan om een reguliere verblijfsvergunning voor bepaalde tijd met de beperking die verband houdt met een medische behandeling. [...]

4.5. De conclusie uit de vorige overwegingen is dus dat op het Unierecht gebaseerde asielaanvragen anders worden behandeld dan de gelijkwaardige nationaalrechtelijke aanvraag voor een reguliere verblijfsvergunning zoals hiervoor genoemd. De rechtbank ziet in de uitspraak van de Afdeling van 20 februari 2019 [[ECLI:NL:RVS:2019:457](#)], die verweerder aanhaalt ter ondersteuning van zijn standpunt dat artikel 1 van de Tijdelijke Wet niet in strijd is met gelijkwaardigheidsbeginsel, geen reden voor een ander oordeel. De Afdeling vergeleek in die uitspraak asielzaken met zaken uit andere rechtsgebieden, zoals het socialezekerheids- en belastingrecht en het ging bovendien om een andere procesregel.

4.6. Vervolgens moet de rechtbank beoordelen of de op het nationale recht gebaseerde beroepen gunstiger worden behandeld dan de beroepen die betrekking hebben op de bescherming van de rechten uit het Unierecht. Met andere woorden: is een asielaanvrager ongunstiger af, omdat in zijn situatie geen dwangsommen worden verbeurd bij het niet tijdig beslissen, dan een aanvrager van een reguliere verblijfsvergunning medische behandeling waarbij verweerder wél dwangsommen verbeurt bij het niet tijdig beslissen. Naar het oordeel van de rechtbank is dat onmiskenbaar het geval. Reden voor de invoering van de Wet dwangsom en beroep bij niet tijdig beslissen was nu juist, zoals uit overweging 4.4 hiervoor volgt, om de regelgeving zodanig aan te passen dat er aanvullend een sterke financiële prikkel wordt toegevoegd aan de wet, zodat de termijnen in het bestuursrecht beter worden nageleefd. Met het buiten werking stellen van de bepalingen over de dwangsom bij het niet tijdig beslissen, heeft verweerder bij het nemen van een beslissing op een asielaanvraag geen enkele prikkel meer om dat tijdig te doen en dat is een ongunstigere situatie dan de situatie waarin die prikkel nog wél bestaat. Het enkele feit dat de bestuurlijke dwangsom, naar verweerder stelt, een verlamdend effect heeft op (de tijdigheid van) zijn besluitvorming maakt niet dat er geen sprake is van een ongunstigere situatie. Anders gezegd: dit effect neemt de ongunstigere situatie van de asielaanvrager niet weg.

iii. *Conclusie over gelijkwaardigheid en het beroep voor zover het betrekking heeft op het besluit van 17 september 2021*

4.7. De rechtbank komt tot de conclusie dat artikel 1 van de Tijdelijke wet, voor zover daarbij de artikelen 4:17 tot en met 4:19 van de Awb en artikel 8:55c (van afdeling 8.2.4a) van de Awb niet van toepassing zijn op besluiten op aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, van de Vw 2000 in strijd is met het Unierechtelijke gelijkwaardigheidsbeginsel. Alleen al om die reden is artikel 1 van de Tijdelijke wet in zoverre onverbindend. Dat betekent dat de rechtbank niet toekomt aan een toetsing aan het Unierechtelijke doeltreffendheidsbeginsel. Ook het beroep van eiser op het gelijkheidsbeginsel behoeft geen beoordeling. Voor zover eiser een beroep heeft gedaan op artikel 47 van het Handvest, waarin het recht op een doeltreffende voorziening in rechte is opgenomen, komt de rechtbank daar evenmin aan toe. Het gaat in deze zaak, zoals de rechtbank in rechtsoverweging 2.6 heeft vastgesteld om het

verbeuren van een dwangsom in de *bestuurlijke* fase en niet om de dwangsom die in de rechterlijke fase kan worden opgelegd voor het niet-voldoen aan de opdracht van de rechtbank.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:3776](#)

JnB 2022, 389

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 22-04-2022 (publ. 25-04-2022), NL22.2074

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Tijdelijke wet opschorting dwangsommen IND 1

PROCESRECHT. Dwangsom en beroep niet tijdig beslissen. Deze zaak gaat over de vraag of de afschaffing van rechterlijke dwangsom in asielzaken, zoals dit is bewerkstelligd met de Tijdelijke wet opschorting dwangsommen IND (de Tijdelijke wet), in strijd is met het Unierechtelijke gelijkwaardigheidsbeginsel en artikel 47 van het Handvest. De rechtbank oordeelt dat hiervan sprake is en dat artikel 1 van de Tijdelijke wet daarom niet alleen onverbindend is voor zover de bestuurlijke dwangsomregeling daarbij is afgeschaft, maar ook voor zover daarbij de rechterlijke dwangsom is afgeschaft.

Sinds de inwerkingtreding van artikel 1 van de Tijdelijke wet kan de rechtbank verweerder nog steeds een termijn geven voor het nemen van een besluit op grond van artikel 8:72, vierde lid, van de Awb. Het is alleen niet mogelijk om daaraan, als verweerder niet aan die opdracht voldoet, een rechterlijke dwangsom te verbinden. Onder verwijzing naar haar uitspraak van heden in de zaak NL21.11403 [[ECLI:NL:RBDHA:2022:3776](#)], acht de rechtbank artikel 1 van de Tijdelijke wet óók in strijd met het Unierechtelijke gelijkwaardigheidsbeginsel, voor zover het op grond van dit artikel niet langer mogelijk is om een rechterlijke dwangsom te verbinden aan de opdracht van de rechtbank aan verweerder om alsnog een besluit te nemen.

Daarnaast oordeelt de rechtbank dat artikel 1 van de Tijdelijke wet, voor zover daaruit volgt dat de rechtbank geen rechterlijke dwangsom kan opleggen als verweerder niet voldoet aan de opdracht om binnen een bepaalde termijn een besluit te nemen, in strijd is met het in artikel 47 van het Handvest neergelegde recht op een doeltreffende voorziening in rechte. Reden daarvoor is dat de Tijdelijke wet het recht op een doeltreffende voorziening in rechte beperkt. Op grond van artikel 52, eerste lid, van het Handvest is een dergelijke beperking onder voorwaarden toegestaan. In dit geval is de beperking weliswaar gesteld bij wet, maar de wetgever eerbiedigt met het buiten werking stellen van de rechterlijke dwangsom, zonder daarvoor een andere voorziening te treffen, de wezenlijke inhoud van het recht naar het oordeel van de rechtbank niet. Daarbij komt dat naar het oordeel van de rechtbank niet valt in te zien op welke wijze het afschaffen van de rechterlijke dwangsom noodzakelijk zou zijn en daadwerkelijk zou beantwoorden aan door de Unie erkende doelstellingen van algemeen belang of aan de eisen van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. De afschaffing van de rechterlijke dwangsom is veeleer ingegeven uit motieven van kostenbesparing en doet in verregaande mate afbreuk aan de doeltreffendheid van het rechtsmiddel dat vreemdelingen hebben om besluitvorming af te dwingen wanneer verweerder in gebreke blijft een besluit te nemen, zelfs wanneer verweerder hiertoe (nogmaals) is opgedragen door de rechter.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:3777](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

